

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ସବୁଠାରୁ କଥା ରୋଗ ହେଉଛି କାହାର ନାମ ରୂପରେ ଆକର୍ଷିତ ହେବା, ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୋଇ ଏହି ରୋଗକୁ ଯାତ୍ରା କର ଏବଂ ଏହି ରୋଗରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ନାମ-ରୂପର ରୋଗକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାର ଉପାୟ କ’ଣ ? ଏହା ଦ୍ଵାରା କ’ଣ -କ’ଣ କ୍ଷତି ସବୁ ହେଉଛି ?

ଉତ୍ତର:- ନାମ-ରୂପର ରୋଗକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଟ୍ଙ୍କ ସହିତ ସତ୍ତା-ସତ୍ତା ସନ୍ଦେହ ରଖ । ଯଦି ଯୋଗ କରିବା ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧି ଚଞ୍ଚଳ ହେଉଛି, କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ଆଡ଼କୁ ଯାଉଛି, ତେବେ ବାବାଟ୍ଙ୍କୁ ସତ-ସତ ଶୁଣାଇ ଦିଅ । ସତ କହିଲେ ବାବା କ୍ଷମା କରିଦେବେ । ତାଙ୍କତରଫକୁ ରୋଗ ଲୁଚାଅ ନାହିଁ । ବାବାଟ୍ଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ସତର୍କ ହୋଇଯିବ । ବୁଦ୍ଧି ଯଦି କାହାର ନାମ-ରୂପରେ ଯୋଡି ହୋଇଯିବ ତେବେ ବାବାଟ୍ଙ୍କ ସହିତ ବୁଦ୍ଧି ଲାଗିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ସେବା ବଦଳରେ ଅପସେବା କରିବେ, ବାବାଟ୍ଙ୍କ ନିନ୍ଦା କରାଇବେ । ଏହିପରି ନିନ୍ଦାକମାନେ ବହୁତ କଠିନ ଦଶ୍ଵତର ହକଦାର ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଗଲ ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଟ୍ଙ୍କଠାରୁ ସଂହାରର ସମ୍ପଦତ୍ ମିଳିବାକୁ ଯାଉଛି । ଲୌକିକରେ ମଧୁ ଭାଇକୁ ଭାଇଠାରୁ କେବେ ବି ସମ୍ପଦତ୍ ମିଳିନଥାଏ । ଏଠାରେ ମଧୁ ଭାଇ ବା ଭଉଣୀ ଯିଏବି ଅଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ବି ଜଣା ନାହିଁ । ଏସବୁର ସମାଚାର ବାବାଟ୍ଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସୁଛି । ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରାକଟିକାଳ କଥା ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକକ୍ଷ କଥା ତୁମେ ସମସ୍ତେ ନିଜକୁ ଦେଖିବା ଦରକାର ଯେ ମୁଁ ବାବାଟ୍ଙ୍କୁ କେତେ ସମୟ ମନେ ପକାଉଛି । କୌଣସି ବି ଦେହଧାରୀର ନାମ ଏବଂ ରୂପ ବନ୍ଧନରେ କେତେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଛି ? ମୋ ଆତ୍ମାର ବୃତ୍ତି (ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ) କେଉଁ ଆଡ଼କୁ ଯାଉଛି ? ଆତ୍ମା ନିଜେ ଜାଣିଛି ଯେ ମୋତେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ହିଁ ମନେ କରିବାକୁ ହେବ । ମୋ ବୃତ୍ତି ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଟ୍ଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଯାଉଛି ନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦେହଧାରୀର ନାମ ଏବଂ ରୂପ ଆଡ଼କୁ ଯାଉଛି ? ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ଏକମାତ୍ର ବାବାଟ୍ଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ଆଉ ସବୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ନିଜ ହୃଦୟକୁ ପଚାର ଯେ ମୋ ମନ ବାବାଟ୍ଙ୍କ ବସ୍ତ୍ରୀତ ଅନ୍ୟ ଆଡେ ଯାଉ ନାହିଁ ତ । କୌଣସି ବସ୍ତ୍ରବସା ଇତ୍ୟାଦି ଆଡ଼କୁ, କିମ୍ବା ଘର ଗୃହସ୍ଥ, ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଡ଼କୁ ବୁଦ୍ଧି ଚାଲିଯାଉନାହିଁ ତ ? ତେବେ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୋଇ ନିଜର ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ହେବ । ଯେତେବେଳେ ଏଠାରେ ଆସି ବସୁଛି ସେତେବେଳେ ନିଜର ଯାତ୍ରା କରିବା ଦରକାର । ଏଠାରେ କେହି ନା କେହି ସମ୍ପର୍କରେ ଯୋଗରେ ବସୁଛନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନେ ମଧୁ ଶିବବାବାଟ୍ଙ୍କର ସମ୍ପୃତିରେ ହିଁ ବସୁଥିବେ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ନିଜ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥିବେ । ଯୋଗ ତ ଶିବବାବାଟ୍ଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ତୁମେମାନେ ଶିବବାବାଟ୍ଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ ବସିଛ । ତେବେ କେହି ଆଖି ଖୋଲାକରି ବସନ୍ତୁ ଅଥବା ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସନ୍ତୁ । ଏସବୁ ତ ବୁଦ୍ଧିର କଥା । ନିଜର ହୃଦୟକୁ ପଚାରିବାକୁ ହେବ — ବାବା କ’ଣ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆମକୁ ତ ଏକମାତ୍ର ବାବାଟ୍ଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ଯେଉଁମାନେ ବସିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ତ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଟ୍ଙ୍କ ସମ୍ପୃତିରେ ହିଁ ରହିଥିବେ । ତୁମକୁ ଦେଖିବେ ନାହିଁ, କାରଣ ସେମାନଙ୍କୁ କାହା ଅବସ୍ଥା ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ବି ଜଣା ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ସମାଚାର ବାବାଟ୍ଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଛି । ସେ ଜାଣିଛନ୍ତି କିଏ କିଏ ବହୁତ ଭଲ ସନ୍ତାନ, ଯାହାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ସଂହାର ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଅନ୍ୟ କେଉଁ ଆଡ଼କୁ ଯାଉନାହିଁ । ଏମିତି ବି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଅନ୍ୟଆଡ଼କୁ ଚାଲିଯାଇଥାଏ । କେତେକ ସନ୍ତାନ ମୁରଲୀ ଶୁଣିବା ଦ୍ଵାରା ପରିବର୍ତ୍ତନ ମଧୁ ହୋଇଯାନ୍ତି । ଅନୁଭବ କରନ୍ତି ଯେ ଏହା ଆମର ଭୁଲ । ବାସ୍ତବରେ ଆମର ଦୃଷ୍ଟି ବୃତ୍ତି ଠିକ୍ ନଥିଲା, ଏବେ ଏହାକୁ ଠିକ୍ କରିବାକୁ ହେବ । ଖରାପ ବୃତ୍ତିକୁ ଛାଡିବାକୁ ହେବ । ଏକଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଭାଇ ଭାଇକୁ କେବେ ବି ବୁଝାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି, ଏହାର ଦୃଷ୍ଟି, ବୃତ୍ତି କିପରି । ବାବାଟ୍ଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ନିଜ ହୃଦୟର ସମାଚାର ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଟ୍ଙ୍କୁ ନିଜର ସବୁ ସମାଚାର ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ତେବେ ଦାଦା (ବ୍ରହ୍ମାବାବା) ମଧୁ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଶୁଣିବା ଦ୍ଵାରା ବା ଦେଖିବା ଦ୍ଵାରା ସବୁ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶୁଣିନାହାନ୍ତି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିପରି ଜାଣିବେ ଯେ ଏମାନେ କ’ଣ କରୁଛନ୍ତି । କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରୁ, ସେବାରୁ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବହୁତ ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହିଛି ଅଥବା କମ୍ ରହିଛି । ଏହାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଠିକ୍ ନାହିଁ । କାହାର ନା କାହାର ନାମ ରୂପରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି— କାହା ପାଖକୁ ବୁଦ୍ଧି ଚାଲିଯାଉଛି କି ? କେହି ତ ସତ୍ତ୍ଵ ସମାଚାର ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, କେହି କେହି ତ ନାମ ରୂପରେ ଏପରି ବାନ୍ଧି ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ଯାହାକି ଶୁଣାଉ ନାହାନ୍ତି । ତେବେ ନିଜର ହିଁ କ୍ଷତି କରୁଛନ୍ତି । ବାବାଟ୍ଙ୍କୁ ଶୁଣାଇଲେ ହିଁ ସେ ଭୁଲର କ୍ଷମା ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ଆଗକୁ ଏଭଳି ନ କରିବା ପାଇଁ ସାବଧାନ କରିଥାନ୍ତି । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ନିଜର ବୃତ୍ତିର ସତ୍ତ୍ଵ ବାବାଟ୍ଙ୍କୁ କହୁନାହାନ୍ତି, ଲଜ୍ଜା ଆସୁଛି । ଯେପରି କେହି ଓଲଟା କାମ କରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସର୍ବଜନକୁ କହିନଥାନ୍ତି । ପରନ୍ତୁ ଲୁଚାଇବା ଦ୍ଵାରା ବେମାରୀ ଆହୁରି ବୁଦ୍ଧିକୁ ପାଇଥାଏ । ସେହିପରି ଏଠାରେ ମଧୁ ନିଜର ସବୁ କଥା ବାବାଟ୍ଙ୍କୁ ଶୁଣାଇ ହାଲୁକା ହୋଇଥାନ୍ତି, ନଚେତ୍ ଭିତରେ ଭାରି ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ବାବାଟ୍ଙ୍କୁ ଶୁଣାଇଲେ ପୁଣି ଦ୍ଵିତୀୟ ଥର ଆଉ ଭୁଲ୍ କରି ନଥାନ୍ତି । ଆଗ ପାଇଁ ସାବଧାନ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଯଦି ବାବାଟ୍ଙ୍କୁ ନ ଶୁଣାଇବ ତେବେ ତାହା ବୁଦ୍ଧିକୁ ପାଇବ । ବାବା

ଜାଣିଛନ୍ତି ଇଏ ବହୁତ ଭଲ ସେବାଧାରୀ, ଶିକ୍ଷାଗତ ଯୋଗ୍ୟତା କ'ଣ, ସେବାକ୍ଷେତ୍ରରେ କିଭଳି ରହୁଛନ୍ତି । ଇଏ କାହାର ନାମ ରୂପର ଆକର୍ଷଣରେ ଆକର୍ଷିତ ତ ନାହାଁନ୍ତି ? ବାବା ପ୍ରଚ୍ଛେଦକର୍ତ୍ତାଙ୍କର ଜନ୍ମପତ୍ରୀକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ସେତିକି ସ୍ନେହ ମଧ୍ୟ ରଖୁଛନ୍ତି । ନିଜ ଆତ୍ମକୁ ଆକର୍ଷିତ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । କେହି କେହି ତ ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । କେବେ ବି ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଅନ୍ୟ କେଉଁ ଆତ୍ମକୁ ଯାଉ ନାହିଁ । ହଁ, ପୁରବରୁ ଯାଉଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏବେ ସାବଧାନ ରହୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି — ବାବା ମୁଁ ଏବେ ସାବଧାନ ରହୁଛି । ଆଗରୁ ବହୁତ ଭୁଲ କରୁଥିଲି । ନିଜେ ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି ଯେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିଲେ ବହୁତ ଭୁଲ ହେବ । ପୁଣି ପଦ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ଯଦିଓ ତୁମର ଭୁଲକୁ କେହି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ, ପରନ୍ତୁ ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ହୃଦୟର ସଞ୍ଚରକ୍ଷତା ବହୁତ ଦରକାର, ତେବେ ଯାଇ ଉଚିତ ପଦ ପାଇପାରିବ । ତାଙ୍କର (ବ୍ରହ୍ମାବାବା) ବୁଦ୍ଧି ବହୁତ ସଞ୍ଚରକ୍ଷ ରହୁଛି, ଯେପରି ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଆତ୍ମାରେ ସଞ୍ଚରକ୍ଷତା ରହିଛି । ସେଥିପାଇଁ ତ ଏତେ ଉଚିତ ପଦ ପାଉଛନ୍ତି । କାହା କାହା ପାଇଁ ବୁଝାଯାଏ ଯେ ସ୍ୱାତ୍ମକର ନାମ, ରୂପ ଆତ୍ମକୁ ବୃତ୍ତି ଯାଉଛି । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହୁନାହାଁନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ପଦ ମଧ୍ୟ କମ ହୋଇଯାଉଛି । ସେଠାରେ ରାଜାଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଭିକାରୀ ପରମ୍ପରାରେ ପଦ ରହିଛି ନା । ତେବେ ଏଭଳି କାହିଁକି ହେଉଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝିବା ଦରକାର । କ୍ରମାନୁସାରେ ତ ନିର୍ଗତି ହେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ କଳା କମ ହୋଇଯାଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ୧୬ କଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ପୁଣି ୧୪ କଳାକୁ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି କଳା ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ କମି କମି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କମିଯାଉଛି । ଯେତେବେଳେ ୧୪ କଳା ଥିଲା ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ବାମପାର୍ଶ୍ବକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ କମ ହୋଇଯାଉଛି । ପରେ ପୁଣି ରନ୍ଧୋ, ତମୋଗୁଣୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାରେ କଳା କମ ହୋଇ ହୋଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଉଛି । ଆତ୍ମା ଶରୀରଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଉଛି । ଏସବୁର ଜ୍ଞାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଅଛି । କିଭଳି ୧୬ କଳାରୁ ତଳକୁ ଖସି ଖସି ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କର ମତ ତ ମିଳିନଥାଏ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହଁ ମତ ମିଳୁଛି, ପୁଣି ୨୧ ଜନ୍ମ ପରମ୍ପରା ମତ ମିଳିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏହି ଇଶ୍ଵରୀୟ ମତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପରମ୍ପରାରେ ତୁମ ସାଥୀରେ ଚାଲୁଛି । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହେଉଛି ସେତେବେଳେ ତୁମକୁ ରାବଣର ମତ ମିଳୁଛି । ଏବେ ତୁମକୁ ରାବଣର ମତ ମିଳୁଛି । ଏପରି ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଉଛି ଯେ ଦେବତାମାନେ ବାମପାର୍ଶ୍ବରେ ଯାଉଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମରେ ଏଭଳି କଥା ନାହିଁ । ଦେବତାମାନେ ଯେତେବେଳେ ବାମପାର୍ଶ୍ବକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ଏବେ ତୁମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ନୂଆ କରିବା ଉପାୟରେ ମୋର ଏହିଭଳି ପାର୍ଟ ଅଛି । ଏକଥାକୁ ମଧ୍ୟ କେବଳ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ଦୁନିଆରେ ତ ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏତେ ବୁଝାଉଛ, ତଥାପି ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ରୁଚି ହେଉଛି, ତ କେହି ନିଜର ମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ସବୁ କିଛି ଥିଲା । ପବିତ୍ରତା ହିଁ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜଣାନ୍ତାହିଁ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବତାମାନେ ପବିତ୍ର ଥିଲେ । ସେମାନେ ତ ଭାବୁଛନ୍ତି, ଦେବତାମାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଆଦି ଜନ୍ମ ହେଉଥିଲେ ପରନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣାନ୍ତାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି, ସାରା ଜୀବନ ପବିତ୍ର ରହିଲେ ସନ୍ତାନ କିପରି ହେବ । ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଅ — ଏହି ସମୟରେ ପବିତ୍ର ରହିଲେ ପୁଣି ୨୧ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ରହିବ ଅର୍ଥାତ୍ ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ତେବେ ଶିବବାବାଙ୍କର ମତ ହିଁ ଶ୍ରୀମତ ଅଟେ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା... ଏବେ ସମସ୍ତେ ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟ, ଯିଏକି ପୁଣି ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଆମେ ଦୈବୀ ସଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ଏଥିରେ ପବିତ୍ରତା ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ତେବେ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଆତ୍ମା ହିଁ ପଥରବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛି, ଏହି କଥାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବୁଝାଅ । ବାବା ହିଁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଦୈବୀ ସଞ୍ଚରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ଯାହାକୁ ସଞ୍ଚର ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ବାବା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ପଡିତ ଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ପଡିତରୁ ପବିତ୍ର କିଏ କରିଛି ? ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ତେବେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ଯଦି ଏହି କଥାକୁ ତୁମେ କାହାକୁ ବି ଶୁଣାଇବ, ତେବେ ତାଙ୍କ ମନକୁ ଲାଗିବ । ଏବେ ପଡିତରୁ ପବିତ୍ର କିପରି ହେବ ? ତେବେ ନିର୍ଗତି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ହଟାଇ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ଯାଇ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହୋଇପାରିବ । ଏହିଭଳି ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ତୁମେ ଯାହା ବୁଝାଇଛ, ଉପାୟାନୁସାରେ ବିଲକୁଲ୍ ଠିକ୍ ଥିଲା । ଏହା ତ ବୁଝୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଦିନକୁ ଦିନ ନୂଆ ନୂଆ ପଏଣ୍ଟ ମିଳୁଛି । ମୂଳକଥା ହେଲା ଆମେ ପଡିତରୁ ପବିତ୍ର କିପରି ହେବା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗକୁ କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣୁଛ । ଆମେ ଏବେ ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ । ବାବା ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଯେପରମ୍ପରା ବ୍ରାହ୍ମଣ ନ ହୋଇ ସେପରମ୍ପରା ଦେବତା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ପୁଣି ବାବା ଆସି ପ୍ରବେଶ କରିଥାଆନ୍ତି । ତେବେ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ଗୋଟିଏ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ଲଟକି ରହୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ତ ସମସ୍ତେ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ନିଜର ପୁରା ଯାତ୍ରା କର — ଆମେ କେଉଁଠି ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସୁନାହୁଁ ? ଆମ ଦ୍ଵାରା କୌଣସି ବିକର୍ମ ତ ହେଉ ନାହିଁ ? ବେକାଇବା ଚାଲିଚଳନ ତ ହେଉନାହିଁ ? ଏଭଳି ଅନେକଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ହୋଇଥାଏ । ସେମାନେ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ

ବହୁତ ଦଶନ୍ତର ଭାଗୀଦାର ହେବେ । ଯଦିଓ ଏବେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇନାହିଁ । ଯେଉଁମାନଙ୍କର କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯାଉଛି ସେମାନଙ୍କର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଇଥାଏ । ସେମାନେ ଦଶନ୍ତରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ବିଚାର କରାଯାଉଛି ସେଠାରେ କର୍ମାନୁସାରେ ରାଜା ହେଉଛନ୍ତି । ନିଶ୍ଚିତ କାହାର କମ ପୁରୁଷାର୍ଥ ରହୁଛି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଦଶନ୍ତ ଭୋଗିବାକୁ ପଡୁଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଗର୍ଭ ଢେଲରେ ଦଶନ୍ତ ଭୋଗ କରିଥାଏ । ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ଗର୍ଭରେ ଥାଏ ସେତେବେଳେ କହିଥାଏ ଯେ ମୋତେ ବାହାରକୁ ବାହାର କର । ମୁଁ ପାପକର୍ମ କରିବି ନାହିଁ । ତେବେ ଆତ୍ମା ହିଁ ଦଶନ୍ତ ଭୋଗିଥାଏ । ଆତ୍ମା ହିଁ କର୍ମ ବିକର୍ମ କରିଥାଏ । ଏହି ଶରୀର କୌଣସି କାମର ନୁହେଁ । ତେଣୁ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରିବା ଦରକାର । ବୁଝିଯିବା ଦରକାର ଯେ ସବୁ କିଛି ଆତ୍ମା ହିଁ କରିଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି । ପୁଣି କେବେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ସେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭାଇ ଭାଇ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବେ । ଶରୀରର କଥା ନୁହେଁ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ଶରୀର ପ୍ରତି ମମତା ରହିବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଷ୍ଟେଜ୍ (ସ୍ଥିତି) । ଭାଇ ଭଉଣୀ ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହେବା ଦ୍ଵାରା ବହୁତ ଡିସ-ସର୍କ୍ରିସ୍ କରୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ଭବ । ଏଥିରେ ହିଁ ବହୁତ ମେହନତ ରହିଛି । ପାଠପଢ଼ାରେ ଅନେକ ବିଷୟ ବସ୍ତୁ ରହିଥାଏ । ଭାବୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏଥିରେ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବି । ତେବେ ଗୋଟିଏ ବିଷୟରେ ଫେଲ୍ ହେବା କାରଣରୁ ଅନ୍ୟ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଭିଲା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମର ଆତ୍ମା ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ବଳ ଦ୍ଵାରା ସୁନାର ପାତ୍ର ହୋଇଯାଉଛି । ଯୋଗ ନାହିଁ ତେଣୁ ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ମଧ୍ୟ କମ୍ ହେଉଛି । ତେଣୁ ଶକ୍ତି ରହୁ ନାହିଁ । ଯୋଗର ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଡରାମାର ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ କେତେ ଉଚ୍ଚ କରିବା ଦରକାର । ନିଜକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ ମୁଁ ସାରା ଦିନ ଭିତରେ କୌଣସି ବେନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟ ତ କରୁନାହିଁ । ଯଦି ଏଭଳି କୌଣସି ଅଭ୍ୟାସ ଅଛି ତେବେ ତୁରନ୍ତ ଛାଡ଼ିଦେବା ଉଚିତ୍ । ପରନ୍ତୁ ମାୟା ପୁଣି ୨୮ ଦିନ ପରେ ଭୁଲ୍ କରାଇଦେଉଛି । ଏହିଭଳି ସୁକ୍ଷ୍ମ ଭୁଲ୍ ହେବାରେ ଲାଗିଛି ଏହା ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ ଜ୍ଞାନ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏକଥା ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମେ କହୁଛୁ ଆମେ ନିଜ ଖରଚରେ ନିଜ ପାଇଁ ସବୁକିଛି କରୁଛୁ । ଅନ୍ୟର ଖରଚରେ କିପରି କରିବୁ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ସବୁବେଳେ କୁହନ୍ତି ମାଗିବାଠାରୁ ମରିବା ଭଲ । କଥିତ ଅଛି ସହଜରେ ମିଳିଲେ କ୍ଷୀର ସମାନ, ମାଗିଲେ ପାଣି ସମାନ ଏବଂ ଯଦି କାହାକୁ ମାଗୁଛୁ, ସିଏ ଅନିଚ୍ଛା ସତତ୍ଵେ ଦେଉଛି ତେବେ ତାହା ପାଣି ସମାନ ହୋଇଥାଏ । ଯଦି ବାଧୁ କରି କାହାଠାରୁ ନେଉଛୁ ତେବେ ତାହା ରକ୍ତ ସହିତ ସମାନ ହୋଇଯାଉଛି । କେହି କେହି ବହୁତ ବାଧୁ ମଧ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ କେହି କେହି କରଜ କରି ସେବାରେ ଲଗାଇଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାହା ରକ୍ତ ସମାନ ହୋଇଯାଏ । ଏଠାରେ କରଜ ନେବାର କୌଣସି ଦରକାର ନାହିଁ । ଦାନ ଦେଇ ପୁଣି ଯଦି ଫେରାଇ ନେବ ତେବେ ଏହା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର କାହାଣୀ ରହିଛି । ତେଣୁ ଏଭଳି ମଧ୍ୟ କର ନାହିଁ । ଆୟୁରୁ କିଛି ଅଂଶ ନିଜ ପାଖରେ ରଖିଦିଅ ଯାହାକି ତୁମର କାମରେ ଆସିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ଯେପରି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ କେବଳ ବାବାଙ୍କର ହିଁ ସ୍ମୃତି ରହିବ ଏବଂ ସାମ୍ବନ୍ଧୀନ ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ମନେ ରହିବ, ତେବେ ଯାଇ ପ୍ରାଣ ଶରୀରରୁ ବାହାରିବ । ତେବେ ଯାଇ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହୋଇପାରିବ । ଏପରି ମନେ କର ନାହିଁ ଯେ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ସହଜରେ ମନେ ପକାଇ ପାରିବ । ସେ ସମୟରେ ଆପେ ଆପେ ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ! ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଠାରୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଲେ ହିଁ ସେହି ଅବସ୍ଥାକୁ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ । ଏପରି ନ ହେଉ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ବୃତ୍ତି ଅନ୍ୟ କେଉଁଆଡେ ଚାଲିଯାଉ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ହିଁ ପାପ ଭସ୍ମ ହେବାକୁ ଲାଗିବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ପବିତ୍ରତା ପାଇଁ ହିଁ ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ପାଠପଢ଼ାରେ ଏତେ ମେହନତ ନାହିଁ । ଏହା ଉପରେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଦରକାର । ତେବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପରତ୍ଵେକ ଦିନ ନିଜକୁ ପଚାର ମୁଁ କୌଣସି ବେନିୟମ କାମ ତ କରୁନାହିଁ । କାହାର ନାମ ରୂପରେ ଆକର୍ଷିତ ହେଉ ନାହିଁ ତ ? କାହାକୁ ଦେଖି ପାଗଳ ହେଉ ନାହିଁ ତ ? କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ଵାରା କୌଣସି ବେନିୟମ କାମ କରୁନାହିଁ ତ ? ପୁରୁଣା ଶରୀରରେ ବିଲକୁଲ୍ ସ୍ନେହ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତାହା ମଧ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଅଟେ । ଅନାସକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ପ୍ରକୃତ ସ୍ନେହ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ରହିବା ଦରକାର ବାକି ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ଅନାସକ୍ତ ସ୍ନେହ । ଯଦିଓ ତୁମର ସନ୍ତାନ ଇତ୍ୟାଦି ଅଛନ୍ତି ପରନ୍ତୁ କାହାପ୍ରତି ଆସକ୍ତି ନ ରହୁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯାହା କିଛି ବି ଦେଖୁଛୁ ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ସେଥିପ୍ରତି ସ୍ନେହ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କେବଳ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରକୃତ ସ୍ନେହ ରହିବା ଉଚିତ୍ ବାକି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ନାମମାତ୍ର ସ୍ନେହ ଅର୍ଥାତ୍ ଭାବ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆରୁ —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲ୍‌ସେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତ୍ମକର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ନିଜ ବୃତ୍ତିକୁ ବହୁତ ଶୁଦ୍ଧ, ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି ବି ବେନିୟମ ବା ଓଲଟା କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବହୁତ ବହୁତ ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧିକୁ କାହା ସହିତ ଲଗାଇବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଅନ୍ତରର ସର୍ତ୍ତା ସ୍ନେହ କେବଳ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ରଖିବାକୁ ହେବ, ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ଅନାସକ୍ତ ବା ନାମମାତ୍ର ସ୍ନେହ

ରହିବା ଉଚିତ୍ । ନିଜର ସ୍ଥିତିକୁ ଏପରି ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ କରିବାକୁ ହେବ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ନିଜର ଶରୀର ପ୍ରତି ମଧୁସ୍ ମୋହ ନଥାଏ ।

ବରଦାନ:-

କର୍ମବନ୍ଧନକୁ ସେବାର ବନ୍ଧନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ସମସ୍ତତ୍ତ୍ଵଠାରୁ ଅଲଗା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାତ୍ମକର ପ୍ରିୟ ହୁଅ । ପରମାତ୍ମା ସ୍ନେହ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ଆଧାର କିନ୍ତୁ ତାହା ସେତେବେଳେ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବୁ ଯେତେବେଳେ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ଵଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯିବ । ଯଦି ଘର ଗୃହସ୍ଥ ଭିତରେ ରହୁଛୁ ତେବେ ବି ସେବା କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ରହୁଛୁ, ତେଣୁ କେବେହେଲେ ଏଭଳି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ମୋର ହିସାବ-କିତାବ ଅଛି ବା କର୍ମବନ୍ଧନ ରହିଛି..... କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସେବା କରୁଛି । ସେବାର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହେବା ଦ୍ଵାରା କର୍ମବନ୍ଧନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଯଦି ସେବାର ଭାବନା ନାହିଁ ତେବେ କର୍ମବନ୍ଧନ ଅଧିକ ଆକର୍ଷିତ କରିବ । ଯେଉଁଠି କର୍ମବନ୍ଧନ ଅଛି ସେଠାରେ ଦୁଃଖର ଅନୁଭବ ହେବ କିନ୍ତୁ ସେବାର ବନ୍ଧନରେ ଖୁସିର ଅନୁଭବ କରିବ, ସେଥିପାଇଁ କର୍ମବନ୍ଧନକୁ ସେବାର ବନ୍ଧନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ନିୟାମ-ସ୍ଵାମୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ରର ରୁହ ତେବେ ପରମାତ୍ମାତ୍ମକର ପ୍ରିୟ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ତାତ୍ତ୍ଵକୁ କୁହାଯିବ ଯିଏ ସ୍ଵସ୍ଥିତି ଦ୍ଵାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଆନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***